

EDITURA PARALELA 45



ODISEU

Redactare: Dan Sociu
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CORNELIUS, JAN

De ce nu-s românii ca nemții? / Jan Cornelius, Adina Popescu. - Pitești :

Paralela 45, 2019

ISBN 978-973-47-3013-1

I. Popescu, Adina

821.135.1

Copyright © Editura Paralela 45, 2019

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar
conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

**Jan Cornelius
Adina Popescu**

De ce nu-s românii ca nemții?

Editura Paralela 45

Cuprins

Oare cînd voi spune, în sfîrșit, <i>I love București</i> ?	7
Viața e frumoasă, cu mici excepții	11
Sînt cetățean european și am drepturi	19
Hey, poate scriem o carte!	21
Apocalipsa de la Leipzig și... dar hai mai bine să gîndim pozitiv!	22
Un ou pe zi și un sfert de parizer.....	32
Pilulele de slăbit și bunica inexistentă	41
Nostalgia cozilor, atenție la trepte!	51
Un chef la Vama Veche și strigoii din Frankfurt	58
Hotelul din Bruxelles și castelul din Timișoara.....	67
Detalii picante din vecini.....	76
Cuvinte tabu și vecini psihopați	87
Sărutul negrului și Pippi Șosețica în impas.....	99
Marea crăpelniță și „popa cu botezul“	111
Bătrînețea și butonul de panică	123
Fantoma din baie care ne dă palpitații.....	135

Pacientul Stan Pățitul și ipohondria made in Romania.....	148
Ce pățim când călătorim	163
Bărbați și femei	179
Cine sîntem? Unde vrem să trăim?	
Cărui loc îi aparținem?.....	194

EDITURA PARALELA 45

Oare cînd voi spune, în sfîrșit, *I love București?*

Mă aflu într-un mic magazin de suveniruri din Berlin, iar vînzătoarea mă întrebă zîbind dacă mă poate ajuta cu ceva. „Nu, doar mă uit...“, zic eu și într-adevăr privesc cu drag toate acele flecușete, de la tricouri la brelocuri și brichete, imprimate cu inscripția *I love Berlin*. A fost cît pe-aci să cumpăr o umbrelă însă m-am răzgîndit în ultima clipă – costa totuși 20 de euro, doar pentru că făcea reclamă orașului. De fapt, acel *I love Berlin*, comercial și destinat probabil turiștilor americani sau japonezi, atrași de astfel de „amintiri“ cît mai demonstrative din locurile pe care le vizitează, m-a atras înăuntru. Îmi dau seama că, oricît de siropos ar suna, într-adevăr *I love Berlin*, mă simt în stare să fac o declarație (de dragoste) unui oraș cu totul străin pe care l-am cunoscut doar de cîteva zile.

Ies din magazin și mă întreb cu amărăciune cînd va veni momentul în care să spun, cu toată sinceritatea, *I love București*. M-am născut în București, n-am trăit niciodată în altă parte, de voie, de nevoie m-am atașat de el pentru este orașul meu, însă după 38 de ani de „relație“ n-aș putea să spun că-l iubesc, aș fi ipocrită. Că-l accept, că-l tolerez, că-l înțeleg, așa cum se întîmplă cu oamenii lîngă care stai prea mult timp, asta da. Aș putea

spune însă, cu mîna pe inimă, *I love Cluj*, și nu doar pentru că este orașul în care mi-am petrecut o parte din copilărie. E un oraș care a trecut prin transformări remarcabile în ultimii ani, poate să o spună oricine care vine „din afară”, se simt aerul de Occident și tihna vieții de acolo, mai ales în anumite cartiere ale Clujului. Oare ce trebuie „să facă” Bucureștiul ăsta ca să fie iubit?

Aterizăm la Otopeni tîrziu, în noapte, toți românii se îmbulzesc să-și ia bonuri pentru taxiuri, străinii se uită debusolați în jur, întrebîndu-se în ce hangar părăsit în cîmp au nimerit. Afară, taxiurile se înșiruie unul după altul, entropia se mărește, ordinea nu se mai respectă, începi să-ți vînezi taxiul. Printre primele cuvinte pe care le aud în București (Otopeniul nu-i decît o ușă care se deschide spre el), după ce am aterizat: „Unde pula mea e taxiul nostru?” Un nene cu gluga pe ochi, gen fost taximetrist mafiot din Gara de Nord, încearcă să agațe doar turiști străini, năuci și încărcăți de bagaje: „Taxi? Taxi, *please*?” „Îmi e milă de ei – vor plăti probabil 100 de euro pînă în centru. Mă întreb de ce, după 27 de ani, nu s-a găsit încă o soluție decentă de a lega aeroportul de oraș, de ce niciodată nu a fost o prioritate pentru nimeni. Așa cum n-au fost nici o șosea de centură care să ajute traficul, nici multe altele. Pentru că n-au existat niciodată strategii pe termen lung, doar mici furtișaguri, precum cele ale taximetristului dornic de un cîștig imediat, de la aeroport. Oare, după aceasta primă experiență căreia îi vor urma altele, mai mult sau mai puțin nefericite, străinii ce ne vizitează orașul și-ar mai cumpăra un tricou cu *I love Bucharest*?”

În mașină, taximetristul îi înjură pe cei de la Uber. Că „sînt niște hoți” și că „tot ce se întîmplă acolo e ilegal”. Sînt prea oboșită, mă abțin să comentez ceva, e inutil să-i explic că vorbește despre primul sistem de taximetrie care începe, în sfîrșit, să

funcționeze „normal“. În fond, ce reprezintă pentru el normalitatea? „Cînd o să se întîmple vreun viol sau, Doamne ferește, vreo crimă, or să-i închidă!“, zice taximetristul de cel mult 35 de ani, cu satisfacție. Ce rost mai are să discutăm despre ce (n-)au făcut autoritățile, cînd locuitorii orașului sînt atît de obtuzi și se împotrivesc oricărei schimbări, din principiu?

A doua zi, nu-mi vine să ies din casă. Deși am fost plecată doar trei zile, nu simt nevoia să-mi revăd orașul. Îl cunosc suficient de bine. Totuși, sînt nevoită să ies pînă la cel mai apropiat supermarket. Merg pe străduțele din „mahalaua“ centrală unde locuiesc. Zăpada începe să se topească, acum se văd cel mai bine gunoaiile și zoaiile pe care localnicii le-au aruncat în fața caselor de-a dreptul pe troiene, în toată perioada înghețului (și-au dat seama că, din cauza temperaturilor scăzute, n-or să pută o vreme). De pe mormanele negre se scurg resturi de pîine și ciorbă, mucuri de țigară, pampers și zdrențe ude. Strada Viitorului arată ca o vomă. Însă oamenii stau în casele lor cu porți încuiate, se separă de spațiul public care nu le aparține – să vină salubritatea și să facă curat după noi!

La supermarket, întreg spațiul e ocupat de cărucioarele cu marfă, printre care se strecoară clienții, încercînd să-și facă loc către casele de marcat. Pare să se deschidă o nouă casă, o tanti se așază oftînd pe scaun, îmi reorientez coșul spre ea, însă femeia mă privește crunt. „E deschis aici?“ – îndrăznesc. „Păi, nu vedeți că-i deschis?“ – zbiară femeia la mine. Zîmbetul larg de pe chip cu care aterizasem cu cîteva ore în urmă pe Aeroportul Otopeni, „zîmbetul de Berlin“, începe treptat să-mi dispară.

Totuși, îmi iubesc orașul, pe fragmente, pe bucățele, iubesc anumite străduțe, piațete, clădiri, locuri, însă te poți îndrăgosti

de un singur punct dintr-un desen abstract? Când îi vorbesc unui străin despre București, îi spun, fără prea multă convingere: „Vino la noi! Orașul s-a schimbat mult în ultimii ani, o să-ți placă!“ Însă sînt conștientă de faptul că aceste schimbări au fost posibile datorită unor oameni, o mîină de oameni. Mă bucur atunci cînd descopăr că s-a mai deschis o cafenea unde te simți ca la Viena, că proprietarul cafenelei a restaurat și casa care o adăpostește și că are grijă și de trotuarul din fața ei. Aceste pete de culoare apar din ce în ce mai des. Iubesc și străduțele din spațele blocurilor și din zona centrală – Olari, Silvestru, Toamnei, Icoanei etc., care au rămas la fel de cînd m-am născut, pline de liniște și de verdeață, cu un aer de tîrg de provincie, ușor desuet. Nu pot iubi însă noile statui și alte „opere“ monumentale pe care Primăria aruncă banii, în loc să găsească soluții pentru trafic, să educe cetățenii să-și ia gunoiul în fața casei etc. Bucureștiul e orașul în care noi, locuitorii lui, obținem zi de zi mici victorii, aproape insignifiante, însă marea schimbare nu se întrevede pe nicăieri. Așadar, pînă să mă hotărăsc să spun *I love București*, aș purta oricînd tricouri cu *I love strada Mîntuleasa* sau *I love Piața Spaniei* și aș continua să visez la orașe ca Berlin.